

om den fælles store Nydelse, vi kunne have af at læse højt og drøfte det læste. Og tænk, hvor fornøjeligt for en Husmoder at leve paa den Maade sammen med sin Kokke-, Stue- og Bar-nepige, det vilde være en hel Vinding i et stille landligt Hjem med al den Ungdom. Nu maa hun nøjes med den ringeste af de ringe til Kokkepige, fordi de dygtigere og nettere Piger ere for fine til at malke; naar de høre, at det fordres af dem, be-takke de sig for den Plads. Det kommer vist snart dertil, at vi Fruer selv maa gaa med Malkespanden, og hvis der ikke stilledes saa mange andre Krav til os, saa indser jeg heller ikke, at der vilde være nogen Ulykke deri. Mon dog ikke snart vore Frøkener ere naaede til den Erkjendelse, at deres Tal er saa stort, at det efterhaanden vil knibe svært for dem at finde deres Erhverv paa de kjendte, altfor stærkt befarne Veje, og at ethvert fornuftigt Menneske agter dem lige højt, hvad enten de udføre Kokkepigarbejde eller Lærerindearbejde. Naturligvis maa der slaas af paa Fordringerne til Livet i flere Henseender, bl. a. til Rejser og lignende, thi skal et Hus gaa sin ordentlige og rolige Gang, saa maa der ikke for ofte savnes en af Besætningen. Der maa slaas af paa Baller og Sel-skaber, thi der vil ikke blive mange Timer eller Penge at ofre paa Selskabstoiletter. Men hvad er det ogsaa, som disse nu-værende strænge Tider prædike andet end Nøjsomhed og at-ter Nøjsomhed, og kunne vi blot lære at praktisere den, saa hårde vi os ypperlig til at møde Livets Storme, og vi kunne endda midt under dem bevare et lyst og et lykkeligt Sind og synge som Skorstensfejerdrengen:

Sundhed og godt Humør tillige,

Det er det bedste, som jeg kan faa.

Hvad hjalp vel hele Verdens Rige,

Kunde af Glæde mit Hjerte ej slaa?

Hvad giver Livet en god Kulør?

Sundhed, min Ven, og et godt Humør.

Og hvilke fortræffelige Husmødre vilde saadanne arbejds-vante unge Kvinder ikke blive. Mændene behøvede da ikke at være ængstelige for at sætte Bo, thi en dygtig Kone uden Med-gift er fordelagtigere end en udygtig Kone med Penge.

Til sidst vil jeg slutte med at gjentage den beskedne Be-mærkning, at min Erfaring ikke er stor, og med at bede, om min lille Artikel maa blive betragtet som en Henstilling eller